

عنوان مقاله:

بررسی فقهی و حقوقی رهن ازدیدگاه فریقین

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی انقلاب علوم انسانی اسلامی (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سعید ابراهیمی - استادیار فقه و حقوق اسلامی، حقوق، دانشگاه مازندران، بابلسر

مهتری جهان آرا - دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و حقوق اسلامی، حقوق، دانشگاه مازندران، بابلسر

خلاصه مقاله:

رهن از اصطلاحات علم حقوق بوده و به معنای عقدی است که به موجب آن مالی وثیقه دین قرار گیرد و به همین علت گفته اند که رهن وثیقه ای است برای طلب مرتهن. ماده ۷۷۱ قانون مدنی در مقام تعریف عقد رهن اعلام نموده است: «رهن عقدی است که بموجب آن مدیون، مالی را برای وثیقه به داین می دهد.» رهن دهنده را راهن و طرف دیگر را مرتهن و مالی که به وثیقه داده می شود را «عین مرهونه» می گویند. بنابراین رهن عقدی است که به موجب آن، مدیون، مالی را به عنوان وثیقه به دائن می پردازد. این عقد دارای آثار و احکام ویژه ای است که مطالعه در آنها به دلیل تحول روابط تجاری و اقتصادی، ضرورتی انکار ناپذیر است. نظام حقوقی ایران به تبع قول م شهور فقهای امامیه مواردی نظیر لزوم قبض در عقد رهن، بطلان رهن دین و منفعت و نیز عدم امکان رهن برای دیون آینده (بطور مطلق) را پذیرفته است. بررسی تطبیقی تحلیلی سوابق فقهی این آثار و احکام با محوریت م شکلات موجود، می تواند زمینه های تجدید نظر در قوانین موجود را در راستای امکان به رسمیت شناختن تاسیس حقوق رهن دین و منفعت و نیز امکان رهن برای دیونی که سبب آنها ایجاد شده است فراهم آورد. چشم انداز آینده رهن در تفسیر روابط تجاری، متکی بر ایجاد زمینه های چنین تجدید نظری است. نتایج مطالعه آرا فقهان شان می دهد که در فقه امامیه بطلان رهن دین اجماعی نیست و نظرات مخالفی نیز در به رسمیت شناختن آن وجود دارد، ضمن اینکه در عمده ترین دلیل بطلان رهن دین، که همان عدم امکان قبض است نیز، به دلیل وجود اقوالی مبنی بر عدم نقش قبض به عنوان شرط صحت در رهن، تردید وجود دارد.

کلمات کلیدی:

رهن، قبض، منفعت، فقه امامیه و اهل سنت، حقوق ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2087102>

